

Sygn. akt V U 13/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

31 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sonia Lasota-Zawisza

Sędziowie/Ławnicy: -/-

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu 31 marca 2021 roku w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. L.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania A. L.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

z dnia 5 listopada 2019 roku, sygn. (...)

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że stwierdza, iż odwołująca A. L. spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Sygn. akt V U 13/20

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z 5 listopada 2019 roku, znak (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) uchylił orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z 17 września 2019 roku, znak (...), w części dotyczącej ustalenia zawartego pkt 1 dotyczącym odpowiedniego zatrudnienia – praca jedynie w warunkach pracy chronionej i orzekł, że odwołująca A. L. jest niezdolna do pracy. W pozostałym zakresie WZON utrzymał orzeczenie PZON, w tym uznał, że PZON prawidłowo zaliczył odwołującą do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym i prawidłowo określił dotyczące ją wskazania.

vide: akta WZON

Odwołująca wniosła o zmianę orzeczenia WZON poprzez zaliczenie jej do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym. Nadto, wniosła o ustalenie, że wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz o ustalenie, że spełnia przesłanki do uzyskania karty parkingowej. W uzasadnieniu wskazała, że cierpi m.in. na (...), która jest chorobą nieuleczalną i

nie rokującą poprawy na przyszłość. Odwołująca zaznaczyła, że z uwagi na konsekwencje związane ze stwierdzoną u niej ww. chorobą, posiada ponadprzeciętne problemy z poruszaniem się. Podkreśliła, też, że jest całkowicie zależna od otoczenia w zakresie wykonywania czynności samoobsługowych, prowadzenia gospodarstwa domowego, a konieczność sprawowania nad nią opieki przekracza 12 godzin. Odwołująca dodała, że WZON nie uzasadnił dlaczego w przeważającej mierze utrzymał orzeczenie PZON. W ocenie odwołującej badanie lekarskie zostało wykonane pobieżnie.

vide: k.3-5v.

W odpowiedzi na odwołanie organ wniosł o jego oddalenie i podtrzymał wcześniejsze twierdzenia.

vide:7-8

Sąd ustalił co następuje:

Orzeczeniem z 17 września 2019 roku Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, znak (...), zaliczył odwołującą A. L. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (pkt I) ze wskazaniem symbolu przyczyny niepełnosprawności 10-N (pkt II) do 30 września 2024r. (pkt III) ustalając, iż niepełnosprawność istnieje od 3 lipca 2009 roku (pkt IV), a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 30 czerwca 2017 roku (pkt V). Nadto, PZON wskazał, że odwołująca jest zdolna do pracy jedynie warunkach pracy chronionej (pkt 1), a także, że wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby (pkt5) oraz wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (pkt 6).

Dowód: akta WZON: orzeczenie PZON z 17.09.2019r.

Orzeczeniem z 5 listopada 2019 roku, znak (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) uchylił orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z 17 września 2019 roku, w części dotyczącej ustalenia zawartego pkt 1 dotyczącym odpowiedniego zatrudnienia – praca jedynie w warunkach pracy chronionej i orzekł, że odwołująca A. L. jest niezdolna do pracy. W pozostałym zakresie WZON utrzymał orzeczenie PZON.

Dowód: akta WZON: orzeczenie WZON z 5.11.2019r.

W poprzednich latach odwołującą zaliczono do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: akta WZON: orzeczenie PZON z 6.07.2015r., orzeczenie WZON z 7.10.2015r.

U odwołującej w 2016 roku rozpoznano (...). W październiku 2016 roku odwołująca przeżyła zabieg operacyjny usunięcia (...). W kolejnych miesiącach odwołująca rozpoczęła leczenie (...), które trwa do dnia dzisiejszego. W przeprowadzonych dotychczas badaniach klinicznych i diagnostycznych postawiono kolejne rozpoznanie (...), która wymaga dalszej obserwacji i kolejnych badań.

U odwołującej występują objawy i zaburzenia ze strony układu nerwowego i narządu ruchu powodujące upośledzenie sprawności ogólnie ruchowej z jednocześnie znacznie ograniczoną możliwością samodzielnego poruszania się pozwalające zaliczyć ją do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. U odwołującej występuje znaczne osłabienie siły mięśni, zasadniczo uogólnione ale największe nasilenie osłabienia dotyczy kończyn dolnych i górnych, a wyraźne jest również przez mięśnie unerwiane przez nerwy czaszkowe.

Odwołująca chodzi samodzielnie, powoli, szurając stopami. Ma trudności w chodzeniu po schodach. U odwołującej obecny jest niedowład kończyn dolnych 3/2⁰ Lovetta, najbardziej widocznych podczas badania w pozycji leżącej (znaczna trudność w oderwaniu kończyn od podłoża). Odwołująca ma trudności w staniu na jednej nodze oraz w unoszeniu kończyn górnych powyżej poziomu, a także znaczną trudność we wstawaniu z pozycji leżącej lub siedzącej.

U odwołującej obecna jest niewłaściwa postawa z wypchnięciem miednicy do przodu w celu ustabilizowania pozycji pionowej ciała. Występują zaburzenia równowagi. Osłabienie mięśniowe nasila się podczas niewielkiego wysiłku fizycznego np. wolnego przejścia 50 metrów, próbie wykonania drobnych prac domowych, a także jest bardziej odczuwalne w porze wieczornej. W życiu codziennym wymaga pomocy męża podczas kąpieli, mycia, czesania włosów, częściowo ubierania się (ubieranie rzeczy zakładanych przez głowę).

Stan zdrowia odwołującej i występujące zaburzenia, w tym jej sprawność ruchowa, będąca następstwem chorób neurologicznych mogą mieć różny stopień nasilenia zależny od wielu czynników zewnętrznych i wewnętrznych. Samopoczucie odwołującej zależne jest m.in. od warunków pogodowych, występujących schorzeń współistniejących oraz prowadzonego od lat leczenia farmakologicznego.

U odwołującej występuje znacznie ograniczona możliwość poruszania się, co uzasadnia przyznanie jej prawa do karty parkingowej. Ograniczenia u odwołującej w tym zakresie występują w pomieszczenia wewnętrznych, gdzie jest równe podłoże, a stają się bardziej nasilone na zewnątrz budynków, na ulicy. Istotne znaczenie w poruszaniu się odwołującej ma pora roku, oblodzenie, śnieg.

Dowód: akta WZON: dokumentacja medyczna, opinia podstawowa i uzupełniająca biegłego z zakresu neurologii L. K. k.22-32 i k.74-75, dokumentacja medyczna k. 35-55, opinia podstawowa i uzupełniająca biegłego z zakresu neurologii M. W. k. 98-100 i k. 123

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także w oparciu o dowód z opinii podstawowej i uzupełniającej dwóch niezależnych biegłych z zakresu neurologii: biegłego L. K. oraz z opinii podstawowej i uzupełniającej biegłego M. W., które wraz dowodami z dokumentów tworzyły spójny i wyrazisty obraz całości sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2019 poz. 1172) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Jak stanowi ust. 4 niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Z kolei zgodnie z ust. 2 do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Na mocy § 29 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 15 lipca 2003 r. (Dz. U. z 2003 r., Nr 139 poz. 1328 ze zm.) w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące: 1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu; 2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem; 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych

- co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Zgodnie z ust. 2 przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.

Na podstawie § 30 standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące: 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia; 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Z kolei zgodnie treścią art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż zaskarżone orzeczenie w sposób prawidłowy stwierdzało stopień niepełnosprawności odwołującej.

U odwołującej występuje uogólnione osłabienie siły mięśniowej, najwyraźniejsze w obrębie mięśni mimicznych i mięśni kończyn. Stopień tych niedowładów jest na tyle duży, że powoduje potrzebę czasowej albo częściowej pomocy w celu pełnienia funkcji społecznych. Odwołująca nie jest natomiast całkowicie zależna od innych osób i niezdolna do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Osłabienie mięśni nie powoduje u odwołującej konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Aktualnie u odwołującej występuje naruszenie sprawności organizmu powodujące niezdolność do wykonywania pracy.

Umiarkowany stopień niepełnosprawności i znaczne zaburzenia chodu na otwartej przestrzeni i dłuższych odcinkach (poza mieszkaniem) powodują u odwołującej znaczne ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania, co kwalifikuje ją do otrzymania karty parkingowej.

Sąd podkreśla, że nie kwestionuje ograniczeń występujących u odwołującej, dlatego też odwołująca jest zaliczona do wysokiego, bo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd zaznacza również, że nie każde schorzenie, dolegliwości, ograniczenia dają podstawę do zaliczenia do znacznego stopnia niepełnosprawności. Stopień niepełnosprawności odwołującej nie jest stopniem dysfunkcji wypełniającym ustawowe warunki dysfunkcji kwalifikującej do znacznego stopnia niepełnosprawności. W zakresie stopnia niepełnosprawności Sąd w pełni podzielił niezależne opinie biegłego L. K., a także biegłego M. W. jako sporządzone przez osoby będące specjalistami z zakresu schorzeń występujących u odwołującej. Podkreślić należy, iż odwołująca nie podniosła żadnych merytorycznych zarzutów do sporządzanych opinii ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że nie podziela oceny zawartej w opiniach odnośnie stopnia niepełnosprawności. Jednocześnie Sąd wskazuje, że oceniając stopień niepełnosprawności danej osoby bierze się pod uwagę występujące schorzenia i ich wpływ na codzienne życie chorego w danym okresie życia. Nie ocenia się do jakich zaburzeń dane schorzenie może doprowadzić w przyszłości. Z kolei w przypadku pogorszenia się stanu zdrowia odwołującej, może ona złożyć kolejny wniosek o ustalenie stopnia niepełnosprawności.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że stwierdził, iż odwołująca A. L. spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (pkt 1), a w pozostałym zakresie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc w związku z brakiem przesłanek do dalszej zmiany orzeczenia oddalił odwołanie (pkt 2).